

ת"פ 55844/06/19 - מדינת ישראל נגד מ' ק'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 55844-06-19 מדינת ישראל נ' ק'
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ' ק'

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "**החוק**") וכן עבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

2. הנאשם, בתשובתו לאישום, הודה בביצוע עבירת האיומים, אך כפר בביצוע עבירת התקיפה, והכל כפי שיפורט להלן.

א. כתב האישום:

3. עפ"י כתב האישום, הנאשם והגב' ב' ק' (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג נשואים, מזה 23 שנים ולהם 5 ילדים.

4. **לפי האישום הראשון:** ביום 23.06.19 בשעה 9:00 או בסמוך לכך, בעקבות מסרון שקיבל הנאשם על משיכת כסף מחשבון הבנק שבוצעה ע"י המתלוננת, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה באומרו: "אם תחזרי אני אחתוך לך את הגרון, את הרגל ותהיי בבית חולים ואני בבית הסוהר". בגין מעשיו האמורים, יוחסה לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, בכך שאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין, בגופה או בחייה, בכוונה להפחידה או להקניטה.

5. **האישום השני:** עפ"י כתב האישום, עובר למועד כתב האישום, בין החודשים ינואר - פברואר בשנת 2019, בתאריך שאינו ידוע למאשימה, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת, בביתם, הפיל אותה לרצפה ואמר לה: "הלוואי

ותמותי". בגין מעשיו האמורים, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק, בכך שתקף את המתלוננת, בת זוגו, שלא כדין וללא הסכמתה.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום

6. כאמור, בתשובתו לאישום, הודה הנאשם במיוחס לו באישום הראשון, אם כי טען למלל מאיים שונה מזה הנטען. בהמשך, במסגרת הליך שמיעת הראיות, הוזהר ע"י ב"כ הנאשם, כי הנאשם מודה בכל המלל המאיים כפי הנטען בכתב האישום. באשר לאישום השני, כפר הנאשם במיוחס לו. לגרסתו, לא דחף את המתלוננת.

ג. מסכת הראיות:

7. בהמשך לכפירת הנאשם באישום השני, נשמעו הראיות בתיק.

8. מטעם המאשימה העידה המתלוננת הגב' ב' ק'; כן העידו השוטר עידן הלל והשוטרת שני זכריה, אשר נקראו למקום בעת שהתקבלה הקריאה; השוטרת ליאן מלכא, אשר גבתה את הודעתה של המתלוננת ואת הודעתה של הבת א'; השוטר יותם מזור, אשר שימוש כחוקר תורן במועד האירוע וגבה את הודעת הנאשם (ת/2); הבת א' ק' והעובדת הסוציאלית, הגב' אניה מלקו, המודיעה למוקד 100.

9. כמו כן הוגש דיסק ובו הקלטת השיחה למוקד 100 ותיעוד מצלמות הגוף של השוטרים (ת/1), הודעת חשוד (ת/2), דו"ח תובנות מצלמות גוף (ת/3), מזכר תמלול שיחה למוקד 100 (ת/4), מזכר זימון עדים (ת/5).

10. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם, וכן הוגש כמוצג העתק הסכם גירושין בינו לבין המתלוננת (נ/1).

ד. דיון והכרעה:

11. כפי שהובהר, בית המשפט נדרש לערוך בירור ראייתי ביחס לאישום השני בלבד, אשר נטען כי ארע מספר חודשים קודם למועד בו התרחש אירוע האיומים בו הודה הנאשם.

12. עם זאת, הואיל ועובדות האישום השני עלו מתוך תלונה שמסרה המתלוננת בעטיו של האירוע נשוא האישום הראשון, נשמעו ראיות באשר לנסיבות בהן נמסרה התלונה ועל מכלול האירועים נשוא כתב האישום.

13. לפני בית המשפט הונחו שתי גרסאות סותרות אודות האירועים המפורטים בכתב האישום, גרסתה של המתלוננת אל מול זו של הנאשם. במצב דברים זה, על בית המשפט לבחון האם עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר וברמה הנדרשת בפלילים כי גרסתה של המתלוננת משקפת נכונה את אשר אירע ובכך להוכיח את אשמתו של הנאשם במיוחס לו

גרסת המתלוננת:

14. העדות המרכזית עליה מבקשת המאשימה להסתמך היא עדות המתלוננת. גרסתה של המתלוננת נמסרה תחילה במפגש עם העו"ס והשוטרים שהגיעו למקום, לאחר מכן במסגרת הודעתה במשטרה ולבסוף בעדותה בבית המשפט.

15. בפתח עדותה בבית המשפט, אמרה המתלוננת:

"הוא רוצה להרוג אותי, אני אשתו. יש לנו 5 ילדים, כל הזמן מנסה אני אהרוג אותך, אני אחתוך אותך, את הגרון ואת הרגל, לא רציתי להיכנס לזה, אני הייתי אוהבת אותו, עכשיו לא. לא רציתי להכניס אותו לפה, אבל עכשיו הכניס אותי. אין לי מה לעשות. זה אבא של הילדים שלי. שנתיים תמיד אני אומרת הוא זרק אותי במיטה. לא צריך להגיד כלום, אני לא רוצה להגיד בכלל, הוא עשה לי הכל הרס אותי. גם הוא פגע בי, אני נכה, ויושבת על הספה והוא אומר לי אין לך כלום את אפס ... זה מאוד פגע בי. בהרבה דברים אבל לא רציתי להגיד כלום, רק שיתרחק ממני, אני לא רוצה להכניס אותו לבית סוהר הוא אבא של הילדים שלי, אני רוצה להרחיק אותו ממני...זה מה שאני רוצה. לא מחפשת כלום" (עמ' 13, ש' 28 ואילך, עמ' 14, ש' 1 - 3).

16. לאחר האמור, כאשר נתבקשה המתלוננת ע"י ב"כ המאשימה לספר על האירועים הרלוונטיים לכתב האישום, השיבה "הוא יודע, אני לא רוצה לדבר" (עמ' 14, ש' 7-8), "מה שרשמתי זה מספיק". (עמ' 14, ש' 10). בדומה השיבה גם לשאלת בית המשפט (ר' עמ' 15, ש' 4-5).

17. המתלוננת סיפרה שחצי שנה לפני מקרה האיומים התדרדרו היחסים בינה לבין הנאשם "לא היה אוכל אוכל שלי...אם הייתי באה לצאת הוא היה בא כמו מפלצת. אני יושבת על הספה ככה אני רועדת כמו בובה. תמיד גם עכשיו יש את זה...אני מפחדת ממנו". בשלב זה של העדות המתלוננת פרצה בבכי.

18. לאחר האמור, סיפרה המתלוננת אודות האירוע נשוא פרט האישום הראשון, בו מודה הנאשם, שבו אמר לה הנאשם בטלפון "אני מחכה לך, אני רוצה לחתוך אותך ברגל ובגרון כי משכת כסף" (עמ' 14, ש' 21), ועל נסיבות מסירת התלונה "אני באתי בדמעות...אחותי אמרה לי אני אבוא איתך ביחד, היא באה איתי עד הבית שלי, הסתובבתי ראיתי אותה ובא לי דמעות. אחרי זהנכנסתי למשרד הרווחה. אני רוצה את המשטרה אני רוצה שיעצרו אותו, יהרוג אותי, אני רוצה שיעצרו אותו. הלכתי למשטרה לאחר מכן, מילאתי מה שעשה לי והלכתי למקלט" (עמ' 14).

19. לאחר ריענון זיכרונה, אמרה המתלוננת "נכון. הוא הפיל אותי במיטה לרצפה וקיבלתי מכה. הוא זרק אותי על הרצפה, וקיבלתי מכה בכתף (מצביעה על כתף שמאל)", וטענה כי אינה יודעת מדוע וכי עשה זאת ללא כל סיבה נראית לעין. (עמ' 15, ש' 15-25). בהמשך סיפרה, כי כאשר דחף אותה הנאשם לרצפה, הוא אמר לה את המילים "תמותי. הלוואי תמותי" (עמ' 17, ש' 9).
20. בהמשך למתואר, נשאלה המתלוננת מדוע לאחר המקרה לא פנתה למשטרה. על כך השיבה "לא רציתי"; "רציתי לגדל ביחד, חשבתי יעבור לו חשבתי הוא חולה". כן העידה המתלוננת כי לא היה גורם נוסף אשר נכח בחדר וחזה במאורע. המתלוננת טענה מספר פעמים במהלך עדותה, כי היא חוששת מהנאשם חשש ממשי שיאונה רע לחייה, וכי הוא היה מפחיד אותה (ר' למשל פרו' עמ' 14, ש' 16; עמ' 16, ש' 20).
21. במסגרת חקירתה הנגדית, מסרה המתלוננת שפתחה בהליך גירושין מהנאשם, מספר חודשים קודם לאירוע האיומים, וכי בסופו של דבר סגרה את התיק לאחר שהנאשם איים כי יפגע בעצמו ויתאבד (עמ' 22, ש' 1-2) ולאחר שהבטיח כי ינסה לעבוד על הקשר ולתקן את היחסים. המתלוננת חזרה על כך שלא פנתה למשטרה במהלך החודשים שלפני הגשת תלונתה, למרות אירוע האלימות, מאחר ולא רצתה לעזוב את הילדים שלה "אני הייתי שבורה. לעזוב את הילדים שלי בכלל לא היה לי בראש. אני לא יכולה להפריד [צ"ל - "להיפרד" - א.ה.ה.] מהילדים שלי" (עמ' 18, ש' 27) והואיל ולא רצתה להרע לנאשם באומרה "אם אני מגישה תלונה יקחו אותי לבית סוהר. לא רציתי להתגרש להרוס את הבית שלנו" (עמ' 18, ש' 31-32).
22. עוד, במסגרת חקירתה הנגדית, התבקשה המתלוננת לעמוד על השוני באופי האיומים ולהבהיר במה היו שונים דברי האיום נשוא האישום הראשון, מהאיומים שספגה לטענתה מן הנאשם בתקופה שקדמה לכך, מדוע הייתה תגובתה נסערת כל כך לדברים ומה הסיבה שבחרה להגיש בגינם תלונה במשטרה. בעניין זה העידה כי "קודם היה מאיים ועוזב אותי לא ממש רציני היה"; "אותו יום אם הייתי בבית הוא היה הורג אותי"; "הוא לא היה בסדר. הראש שלו לא במקום אני מסתכלת"; "...בקודמים (מקרים) גם איים אבל הראש שלו במקום, יום יומיים הוא היה עוזב אותי, אבל עכשיו לא עזב אותי ואני ברחתי" (עמ' 19, ש' 7 ואילך).
23. עוד, העידה המתלוננת כי לא סיפרה לאף אחד מבני משפחתה אודות מסכת האיומים שהייתה חשופה לה ולדבריה "המשפחה שלי הם איתו". את הילדים, לדבריה, לא רצתה לשתף על מנת לא להעציב אותם.
24. ב"כ הנאשם חקרה את המתלוננת ביחס לאירוע המתואר באישום השני ושאלה מדוע לא פנתה למשטרה נוכח גרסתה כי הנאשם דחף אותה. על כך השיבה המתלוננת כי "היו הרבה דברים, לא רציתי ללכת, כי רציתי שקט שלי, בית שלי" (עמ' 20, ש' 6-8). בהמשך העידה המתלוננת, כי סיפרה לשוטרים שהגיעו למחלקת הרווחה כי הנאשם דחף אותה ואיים עליה (עמ' 20, ש' 27). בנקודה זו עומתה המתלוננת עם הדברים שמסרה ברווחה לאזני השוטרים. הוטח במתלוננת, כי מסרה רק שהנאשם פגע בה בכתף אולם לא אמרה שהוא דחף אותה לריצפה או מהמיטה. על כך השיבה המתלוננת "בזמן הזה הכל היה הרוס לי גם דמעות בעיניים. אולי הוא לא שמע אותי טוב. הייתי צריכה להירגע, ואמרתי לו על הכתף" (עמ' 21, ש' 1-2). המתלוננת חזרה על טענתה כי הנאשם

זרק אותה מהמיטה לרצפה (עמ' 21 ש' 3-5). בהמשך לאמור, טענה המתלוננת כי האירוע התרחש בלילה, בעת שישנה במיטתה, הגיע הנאשם, ובלי שום סיבה, **זרק אותה מהמיטה אל עבר הרצפה וכך היא קיבלה מכה מהארון** (עמ' 21 ש' 7-13). לטענת המתלוננת וכששאלה את הנאשם מדוע זרק אותה, השיב לה האחרון "הלוואי תמותי". המתלוננת העידה כי לא פנתה אל המשטרה בתלונה על האירוע, והוסיפה "זה העדה שלנו, אני שומרת הכל, לא ממהרים" (עמ' 22, ש' 13)

בחינת מהימנות גרסת המתלוננת:

25. כאמור לעיל, הנאשם הודה בביצוע עבירת האיומים, אך כפר בכך שתקף את המתלוננת. עדותה של המתלוננת, היא למעשה עדות יחידה על אירוע נשוא פרט האישום השני.

26. ב"כ הנאשם טענה, כי אין לסמוך על גרסתה של המתלוננת, שכן המדובר בגרסה כבושה ומתפתחת. המתלוננת לא פנתה למשטרה בעת שלטענתה קרה אירוע התקיפה, וסיפרה על כך רק כאשר מסרה את התלונה בגין אירוע האיומים. בנוסף, בעת שפגשה את השוטרים לראשונה סיפרה כי הנאשם נתן לה מכה בכתף, כפי העולה מסרטון מצלמת הגוף, מעדויות השוטרים הלל וזכריה ומעדות העו"ס, בהודעה במשטרה ובחקירתה הראשית בבית המשפט, העידה כי הנאשם הפיל אותה מהמיטה לעבר הרצפה וכך היא קיבלה מכה בכתף (עמ' 15, ש' 14-16). ואולם, בחקירתה הנגדית, העידה המתלוננת "**על המיטה הייתי, בלילה, אני ישנתי והוא זרק אותי על הרצפה וקיבלתי מכה מהארון**" (עמ' 21, ש' 7). כן, נטען כי יתר העדויות שנשמעו בבית המשפט כלל אינן רלוונטיות להוכחות הנטען בפרט האישום השני, אלא לפרט האישום הראשון בלבד, וכי לעניין האישום השני מדובר בעדויות שמיעה בלבד.

27. לפיכך, יש לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת - הן כשלעצמה והן ביחס ליתר הראיות. להלן אבחן גרסת המתלוננת אל מול יתר ראיות התביעה - האם יש בהן בכדי לחזק או להחליש גרסתה?

עדותו של השוטר מר עידן הלל:

28. במסגרת חקירתו הראשית, העיד השוטר הלל כי נקרא לטפל אירוע של אלימות במשפחה. באותו אירוע, המודיעה הייתה עובדת סוציאלית. עפ"י עדותו, בהגיעו אל מחלקת הרווחה בעיר יבנה, יחד עם השוטרת שני זכריה, פגש במתלוננת כשהיא נסערת ובוכה, בחברת שתי עובדות סוציאליות. לאחר ריענון זכרון, העד מסר שהמתלוננת סיפרה על נסיבות אירוע האיומים "**היא סיפרה שיצאה לבנק לקחה את כרטיס האשראי ובעלה גילה את זה התקשר אליה ואיים עליה שיחתוך לה את הבטן והגרן, אני לא כל כך זוכר את המילים**" (עמ' 10, ש' 27 - 28). עוד העיד כי המתלוננת סיפרה באותו המעמד, כי 3-4 חודשים קודם למקרה המתואר באישום הראשון, "**תקף אותה פיזית נתן לה מכה בכתף, כך לדבריה**", וכי "הבת שלה שהיתה איתה אמרה לה להתלונן כמה פעמים והיא לא עשתה את זה...", (עמ' 10, ש' 29 - 30). כן, ציין כי "היא סיפרה שהיה מקרה ביבנה שבעל אחר כמעט רצח את אישתו והיא חיה, ומאז בעלה של המתלוננת השתנה נהיה יותר אלים ואגרסיבי" (עמ' 10, ש' 30, עמ' 11, ש' 1).

29. העד זיהה את סרטון מצלמת הגוף (ת/1) כסרטון שצולם במצלמה שנשא על גופו.

30. במסגרת חקירתו הנגדית, העיד השוטר הלל, כי בהגיעו למקום שאל את העובדת הסוציאלית האם הנאשם והמתלוננת, מוכרים לרווחה ונאמר לו שהם מוכרים אך לא בהקשר של אלימות במשפחה. העד אישר, כי טענת המתלוננת לפגיעה פיזית עלתה בתגובה לשאלת השוטרים.

עדוּתה של השוטרת שני זכריה:

31. במסגרת חקירתה הראשית, העידה השוטרת זכריה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, פעלה במסגרת תגבור סיוור. כך, העידה על מפגשה עם המתלוננת:

"קיבלנו דיווח מעו"ס ברחובות רחוב שבזי על אישה שהגישה אליה מפוחדת ומוסרת שבעלה מאיים לרצוח אותה והיא מאוד מפחדת ולכן הגענו לשם על מנת לחבור לאישה ולעו"ס כאשר הגעתי עם שותפי עידן הילל למקום הבחנתי באישה שהיתה נראית נסערת בוכייה, מפוחדת וחוששת לחייה...חברנו לאישה ברווחה, ששמה הוא ב' ק', היא הסתגרה בחדר יחד עם העו"ס, שמסרה שב' הגיעה אליה מפוחדת מאוד ואמרה שבעלה בזמן האחרון מאיים שירצח אותה ויחתוך לה את הבטן, שאלנו אותה מה פשר העניין והיא מסרה לנו שתקופה ארוכה היא חיה תחת פחדים וחוששת לחייה, לא מראה את זה לילדים אבל הם מבינים את אווירת הטרור ששוררת בבית. ביקשה מבעלה כסף והוא סירב לתת לה את האשראי, היה סכסוך כספי, ניגשה לבנק לקבל כסף והתקשר ושאל אותה איפה היא. היא אמרה שברגע שהוא שמע שהיא נמצאת בבנק והולכת למשך כסף, כשהיא תגיע הביתה הוא ירצח אותה, ידקור אותה בבטן, שיחתוך לה את הגרון (מקריאה מהדוח). בהמשך שהיא תהיה בבית חולים והוא יהיה במשטרה (מקריאה). לדבריה תקופה ארוכה שהיא מפחדת לישון. היא הזכירה את ניסיון הרצח שהיה ברח' הרקפת ביבנה מס' שבועות קודם לכן ושהיא טוענת שמאז אותו ניסיון רצח של גבר ממוצא אתיופי כנגד אשתו שדפק לה גרון בראש מס' פעמים וניסה לערוף את ראשה, מאז אותו יום הוא לא מפסיק לאיים והיא נתונה תחת פחדים ממשיים לחייה, היא חשה כי האיום הוא כעת ממשי ביותר ולכן מפחדת לשוב לביתה...התרשמתי כי היתה נראית מאוד מפוחדת, בוכייה, רעדה, חשתי בתור אישה שהיא נתונה בסכנת חיים. מרגישה שכלו כל הקיצים. האיומים הפכו לממשיים יותר ויותר והיא חוששת גם לחמשת ילדיה.

ש. מה היא עוד סיפרה לך שקרה ביניהם?

ת. שכמה חודשים קודם לכן נתן לה מכה חזקה ביד...ביד שמאל....זוכרת שאמרה שהיא מתביישת מהילדים שלה, לא רוצה לפגוע בהם ושידעו מה היא עוברת מהבעל" (עמ' 33).

32. במסגרת חקירתה הנגדית, אמרה העדה כי הבינה מהמתלוננת שהנאשם נתן לה מכה חזקה ביד שמאל, אך אישרה כי אינה יודעת באיזה אופן זה אירע ואינה זוכרת האם פירטה המתלוננת באזניה. העדה ציינה כי אינה נושאת מצלמות גוף, מאחר ואינה משרתת כסיירת.

עדוּתה של העו"ס גב' אניה מלקו:

33. במסגרת חקירתה הראשית, העידה גב' מלקו, כי היא משמת עו"ס מאז שנת 2008 ועובדת בעריית יבנה מאז שנת 2017. העדה סיפרה, כי יש לה היכרות עם המשפחה, אך לא על רקע אלימות, אלא לצרכים שקשורים בבן. כן, ציינה כי בשל יציאתה לחופשת לידה, נקטע הרצף בטיפול במשפחה.

34. באשר לנסיבות האירוע, סיפרה כי המתלוננת הגיעה לרווחה נסערת וביקשה ממנה להזמין באופן בהול משטרה, אמרה שבעלה התקשר, בזמן שהייתה בהלוויה של קרוב משפחה, ואמר לה בטלפון "אני אחתוך לך את הידיים והרגליים ואני אכנס לכלא". העדה סיפרה שהמתלוננת הייתה מאוד מפוחדת, רעדה, ששפת הגוף שלה שידרה משהו מאוד דחוף, בהול, וכי היא נראתה במצוקה. כמו כן, ציינה העדה כי באותו מעמד סיפרה לה המתלוננת שבשלושת החודשים האחרונים האיומים החמירו ואפילו הייתה מכה בכתף, וכי ההסלמה ביחסים בינה לבין הנאשם התרחשה על רקע מקרה אלימות טראגי שהתרחש בין בני זוג מכרים. לדברי העדה, כאשר הגיעה ביתה של המתלוננת למקום, היא מיד החלה לבכות. העדה סיפרה **"דיווחנו למנהלת האגף על האירוע, סגרנו את הלשכה, הייתה התנהלות חירומית כזו"** (עמ' 61, ש' 24).

35. במסגרת חקירתה הנגדית, ציינה העדה כי המתלוננת סיפרה לה ולמנהלת המחלקה על החמרה באיומים שהתרחשה במהלך 3 - 4 חודשים אחרונים וכן על המכה בכתף עוד לפני שהמשטרה הגיעה, וזאת לאחר שנשאלה על ידן אם היו אירועי אלימות קודמים (עמ' 62, ש' 12). אך לא אמרה שהיו חבלות או שפנתה לקבלת טיפול רפואי (עמ' 62, ש' 16-17). העדה סיפרה, כי קודם לאירוע מעולם לא שמעה מן המתלוננת דיווח על אלימות מצד בן זוגה ולא התרשמה ממצוקה.

36. לשאלת בית המשפט, ציינה העדה כי שהתה בחופשת לידה בין התאריכים 31.12.18 ועד 10.06.19, וכי באותה תקופה לא היה לה קשר עם המתלוננת.

עדוּתה של הגב' א' ק':

37. העדה, הינה ביתם הבכורה של המתלוננת והנאשם. במסגרת חקירתה הראשית, העידה אודות נסיבות הגעתה לשירותי הרווחה. עפ"י עדותה, הגיעה אל בית הוריה במועד הרלוונטי וכאשר לא מצאה שם את אימה התקשרה אליה, וזו ביקשה ממנה להגיע אל הרווחה, וכך עשתה.

38. לדברי העדה, בהגיעה למשטרה שמעה מפי אמה אודות דברי האיום שהשמיע לה אביה.

39. העדה סיפרה, כי בחודשים שלפני האירוע לא התגוררה יחד עם הוריה, ולדבריה כשהייתה נפגשת עם האם, היא הייתה משתפת אותה כי היחסים בינה ובין הנאשם אינם טובים וכן כי הנאשם מגדף אותה, מאיים עליה. העדה הבהירה, כי היא עצמה לא ראתה בעיניה התנהלות כזו של הנאשם כלפי המתלוננת, והכחישה כי שמעה את הנאשם מקלל את אמה, אף שבהודעתה במשטרה נכתב אחרת (עמ' 38, ש' 15-7; עמ' 39, ש' 19).

40. העדה מסרה, כי יחסיה עם האב הינם טובים (עמ' 38, ש' 31). בקשר למערכת היחסים שבין הנאשם למתלוננת, העידה העדה כי למיטב ידיעתה, השניים חוו תקופה לא טובה ביחסיהם, משך 3 שנים לערך; **"בתקופה של ה - 3 שנים, היתה אווירה לא נעימה אבל אווירה כאילו היו ריבים רגילים, כאילו ויכוחים, לא משהו, לא היה שמרימים את הטון או דברים כאלו, ויכוחים רגילים"** (עמ' 40, ש' 1 - 2). לדבריה, היחסים החלו להתדרדר אף יותר כ - 3 - 4 חודשים עובר לחודש יוני שנת 2019, זאת כאמור בהתאם לדברי המתלוננת (ר' למשל עמ' 40, ש' 1-8; עמ' 41, ש' 11-12; עמ' 44, ש' 1-11). כאשר נשאלה במה היו שונים הדברים בחודשים האחרונים, השיבה **"הויכוחים היו יותר צעקניים, הטונים עלו...באותה תקופה הוא התקרב יותר ליהדות, היה לו משהו עם עצמו, החל להתנתק מאיתנו, מהילדים והויכוחים היו יותר...צעקניים, מהצד שלי שניהם, יותר היו צועקים אחד על השני"** (שם, ש' 8 - 11), וסיפרה **"הייתי באה הביתה, רואה שהוא פחות מתקשר ומדבר עם כולנו ואמא היתה מספרת לי"** (עמ' 44, ש' 15). לדברי העדה, הויכוחים היו באמהרית, והיות והיא אינה דוברת השפה, לא הבינה את שנאמר ואמה היתה מספרת לה אחר כך. עוד ובעניין זה העידה **"תמיד אמרתי לה וגם אמרתי לו שזה בסדר להתגרש כשלא מסתדרים"** (עמ' 45, ש' 27). העדה הוסיפה, כי לדברי אמה בעקבות כך שפתחה הליך גירושין, איים אביה להתאבד ואמר לה שהוא מעוניין לעבוד על הקשר, והיא פחדה ולכן סגרה את התיק. למרות זאת, אביה נשאר סגור, מופנם, כועס ועצבני (עמ' 43, ש' 8 - 10). לדברי העדה בכל פעם שהיה כועס אמה **"היתה מפחדת ונבהלת, מתקשרת אלי, מדברת איתי ואומרת לי שאבוא ואשב אתה ואהיה אתה...כי היתה יותר עצובה מבוהלת, מפחדת"** (שם, ש' 19, 23).

41. במסגרת חקירתה הנגדית, אישרה העדה כי אימה, המתלוננת הייתה מתקשרת אליה ומשתפת אותה בויכוחים שהיו בינה ובין הנאשם, אך הוסיפה כי למדה על התדרדרות היחסים **"לא רק מהסיפורים. הייתי רואה ומרגישים את האווירה"** (עמ' 47, ש' 3). עוד, נשאלה העדה האם שמעה מהמתלוננת כי הנאשם תקף אותה, והשיבה **"היא סיפרה משהו שהוא דחף אותה אבל אני לא יודעת להגיד בדיוק פרטים"** (עמ' 48, ש' 4; עמ' 48, ש' 12-13). כן, אישרה העדה כי מעולם לא שמעה את אביה, הנאשם, מגדף את המתלוננת וכי מעולם לא חזתה בעיניה באביה מרים יד על המתלוננת. העדה סיפרה שעיקר הויכוחים בין הוריה נסובו סביב מחלוקת על כסף.

42. העדה עומתה עם טענת המתלוננת כי הנאשם **"הפיל אותה על הרצפה"** ונשאלה האם המתלוננת סיפרה לה על כך. על כך השיבה **"אני זוכרת דחיפה לא זוכרת שהוא הפיל אותה"** (עמ' 48, ש' 26-28). כן העדה לא זכרה להשיב מתי ספרה לה המתלוננת על הדחיפה והאם המתלוננת סיפרה לה כי הנאשם דחף אותה מהמיטה, אך ציינה כי היו דברים שאמה לא הייתה חולקת עימה **"היא הייתה מסננת, לא מתארת לעצמי שסיפרה כל דבר"** (עמ' 48, ש' 32). העדה ציינה, כי אמה לא אמרה לה שהנאשם נתן לה מכה בכתף.

43. העדה שללה את האפשרות שאמה סיפרה לה שאביה איים להתאבד אם לא תסגור את תיק הגירושין במטרה להשפיע על ביתה באופן כלשהו, וגם לשאלת הסניגורית אישרה כי מההכרות שלה עם אביה זו אמירה שסביר שהיה אומר. העדה שללה כי אמה אמרה לה שהיא מפחדת לישון, אך אישרה שאמה סיפרה לה שהיה רצח ביבנה ושהיא מפחדת שהוא ירצח אותה וכי דברים אלו נאמרו לה ע"י אמא לפני אירוע האיומים שבכתב האישום.

גרסת הנאשם:

44. הנאשם כאמור מסר גרסתו לאירועים הנטענים בכתב האישום, בשתי הזדמנויות - בחקירתו במשטרה (ת/2), ובמסירת עדותו בבית המשפט.

45. בהודעתו במשטרה, נחקר הנאשם על טענות המתלוננת כי תקף אותה בכך שדחף אותה, הפיל אותה, תוך שאמר לה "הלוואי תמותי", על כך השיב הנאשם בשלילה וכי אינו יודע כיצד המתלוננת קיבלה מכה בכתף. עוד העיד הנאשם על מערכת היחסים בינו ובין המתלוננת. לציין כי הנאשם הודה במיוחס לו במסגרת האישום הראשון, אם כי לא דייק במלל המאיים. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת.

46. במסגרת חקירתו הראשית, העיד הנאשם, ביחס לפרט האישום השני, כי לא אמר למתלוננת "הלוואי ותמותי", לא נגע בה בשום דרך וכן לא הפיל אותה לרצפה כמתואר (ר' עמ' 67, ש' 22-15; עמ' 68, ש' 32; עמ' 70, ש' 12-8). הנאשם סיפר, כי הוא והמתלוננת התגוררו תחת קורת גג אחת, אך בחדרים נפרדים. וכי בחודשים שקדמו להגשת התלונה, היה לו כעס על המתלוננת, בשל מקרה של גבר שהגיע הביתה ושתה קפה ("המצב היה קשה ולא דיברנו", ע"מ 68).

47. במסגרת חקירתו הנגדית, אשר הנאשם, כי הודעתו הוקראה לו במשטרה ולאחר מכן חתם על גביה (עמ' 71). לאחר מכן, הופנה הנאשם לכך שבהודעתו במשטרה לא מסר מיד את דברי האיום שכיום הוא מודה בהם, אלא שלכאורה איים בדברים אחרים (שירביץ למתלוננת, שיפגע לה ברגל, אבל לא שיחתוך למתלוננת את הגרון). לעניין זה, טען הנאשם כי אמר מלכתחילה את הכל, וחזר על כי הוא מודה שאמר את כל דברי האיום המיוחסים לו בכתב האישום.

48. הנאשם טען בחקירתו הנגדית, כי לא ביקש מהמתלוננת לסגור את תיק הגירושין, כאשר פתחה אותו, חרף העובדה שבעדותו הראשית אישר שביקש ממנה מאחר והיה מעוניין בשלום בית, וטען "לא ביקשתי ממנה לסגור, היא סגרה את התיק לבד, הייתי צריך לקבל ממנה מכתב שהתיק סגור". בהמשך לכך נשאל שוב האם אמר למתלוננת לסגור את התיק, ואז השיב "יכול להיות שאמרתי, הכל יכול להיות" (עמ' 77), ואישר כי הרצון שלו להתגרש מהמתלוננת התעורר רק לאחר הגשת התלונה ושהותו במעצר בעקבות זאת (עמ' 78). הנאשם נשאל מדוע, בחקירתו במשטרה, לאחר שהכחיש תקיפה פיזית, סיפר דווקא על אירוע חצי שנה קודם שבו ביקש מהמתלוננת את טופס סגירת התיק ברבנות ושבעקבות כך עברו השניים לחיות בחדרים נפרדים בבית, בתחילה טען שהיה זה הריב היחיד ולכן זכר אותו, ולאחר מכן סיפר שהיו הרבה ויכוחים. לשאלת בית המשפט, מדוע בחר לספר לשוטר בחקירתו דווקא על האירוע הזה, אם לא היה בו שום דבר חריג, השיב "לא יודע, זה היה המקרה הכי שרשום לי חזק" (עמ' 80). הנאשם הכחיש דחף את המתלוננת באותו המקרה ובכלל.

שאלת מהימנות גרסת המתלוננת - כשלעצמה וביחס ליתר הראיות והעדויות:

49. לאור העולה מן האמור לעיל, נטען ע"י ב"כ הנאשם כי יש בהם בכדי להטיל ספק במהימנות גרסתה של

המתלוננת. נטען, כי העובדה שבעת מסירת התלונה נשוא פרט האישום הראשון טענה המתלוננת לאירוע הקודם, אשר בעניינו מעולם לא התלונה קודם, אף שלטענתה מדובר באירוע של אלימות פיזית, שהינו חמור יותר מאירוע האיומים, מעוררת ספק באם האירוע אכן התרחש. נטען, כי גרסתה של המתלוננת היא כבושה ומתפתחת וכי לפיכך אין ליתן בה אמון.

50. לאחר ששמעתי את מכלול העדויות ועיינתי בכלל הראיות בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי דין של טענות אלו להידחות.

51. חששה של המתלוננת מן הנאשם עולה מן הראיות. כך, הוא עולה מעדותה של המתלוננת עצמה, עת תיארה כיצד במהלך החודשים שלפני הגשת התלונה חשה מאוימת, אך הייתה סובלנית כלפי הנאשם, מתוך הרצון לשלום בית, וכי לא סיפרה לאף אחד על המתרחש, בשל הנורמות הקיימות בעדה. המתלוננת סיפרה, כי בשלב מסוים פתחה תיק ברבנות מתוך רצונה להתגרש, אך סגרה אותו, לאחר שהנאשם איים כי יפגע בעצמו.

52. היטיב לתאר את הדואליות המתקיימת בלב הקורבן, בעבירות אלימות בתוך המשפחה, כב' בית המשפט העליון, בפסק הדין ב - ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], כהאי ליסנא:

"...כאשר מעשי האלימות והשלטת הטרור כלפי הקורבן מבוצעים על ידי בן משפחה המטיל אימתו על בן משפחה אחר, עשויים לחבור גורמים שונים המקשים במידה ניכרת על יכולתו של קורבן העבירה לספר סיפור מפורט ומדויק שיש לו תימוכין בראיות חיצוניות. קשיים אלו ראוי שילקחו בחשבון בעת בחינת העדות ועמם ההכרה בכך שדווקא בתיקים אלו יש חשיבות יתרה להתרשמות הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית מהעדים [סעיף 33 לפסק הדין בע"פ 1385/06 הנ"ל]. "פערי הכוחות" הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג ולכן, במקרים של אלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין הטעון רגשות חזקים, פחד ואימה. הבושה והרצון לשמור על שלמות המשפחה מקשים לא אחת על עצם הגשתה של התלונה. כבר נפסק כי מערכת היחסים המורכבת בתוך המשפחה ושיקולים אישיים, חברתיים וקהילתיים הכרוכים בכך מקשים על הגשת תלונות [סעיף ה' לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין בע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 15.9.2005]."

לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה [סעיף 7 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 11.10.2007]. קורבן העבירה מבקש מצד אחד שהעברין יבוא על עונשו באופן שלא יחזור ויאיים עליו בנוכחותו, אך מצד אחר נלחץ הוא לשמור ולקיים את שלמות התא המשפחתי [סעיף 11 לפסק דינו של המשנה לנשיא מ' אלון בע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 81, 87 (1993)]. בע"פ 11847/05 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו), 23.7.2007, התייחס השופט א' רובינשטיין לתסמונת "האישה המוכה", לפיה נשים אשר חוו התעללות פיזית ונפשית מצד בני זוגן, נשארות בחיקם ואינן מתלוננות או פונות לעזרה, אם בשל החשש המכונן בליבן כתוצאה ממשטר טרור ואיומים

שמופעל כלפיהן, אם בשל רגשות אשם שבשמים נוטלות הן את האחריות לאלימות על עצמן ואם בשל רצון להאמין כי שיקום התא המשפחתי אפשרי גם כאשר מדובר בציפייה שאין לה אחיזה במציאות [ראו: שם, בסעיפים כ' ו-כב' לפסק הדין]." (שם, פס' 33).

53. לאורם של דברים אלו, ולאחר ששמעתי את עדותה של המתלוננת, אני קובעת כי אין לזקוף לחובתה את העיתוי שבו התלוננה בגין אירוע התקיפה, אף שהוא מוקדם מאירוע האיומים. אני מקבלת גרסתה, כי בעת שהתרחש אירוע האיומים, הגיעה לכלל הכרה והבנה שהיא חשופה לאלימות מצד הנאשם. מתוך אותה תחושת בהילות, הגיעה אל לשכת הרווחה בעיר, ובאותה ההזדמנות גם התייחסה בתלונתה לאותו אירוע קודם.

54. חיזוק נוסף ביחס לעיתוי שבו בחרה המתלוננת להגיש תלונתה בגין פרט האישום השני, ניתן למצוא בעדות ביתה, שסיפרה כי בחודשים שקדמו להגשת התלונה **"הויכוחים היו יותר צעקניים, הטונים עלו...באותה תקופה הוא התקרב יותר ליהדות, היה לו משהו עם עצמו, החל להתנתק מאיתנו, מהילדים והוויכוחים היו יותר...צעקניים, מהצד שלי שניהם, יותר היו צועקים אחד על השני"** (שם, ש' 8 - 11), וסיפרה **"הייתי באה הביתה, רואה שהוא פחות מתקשר ומדבר עם כולנו ואמא היתה מספרת לי"** (עמ' 44, ש' 15).

55. חיזוקים נוספים לאותנטיות גרסתה של המתלוננת, אני מוצאת בהתנהגותה לאחר אירוע האיומים - סערת הנפש, הריצה הבהולה לרווחה, הבכי והדברים שאמרה לעו"ס ולשוטרים שהגיעו למקום. כל אלו עולים מדברי העדים, מדו"חות הפעולה ומסרטון מצלמת הגוף. אני סבורה, כי יש באמור בכדי לתמוך בטענת המתלוננת כי דברי האיום לא נאמרו בחלל ריק וכי האירוע לא היה נקודתי וחד פעמי, אלא שקדמה לו אלימות פיזית מצד הנאשם, אשר הובילה את המתלוננת להאמין שהנאשם עשוי לממש את איומיו. לכן, לא שבה הביתה וחלף זאת הגיעה אל משרדי הרווחה, שם ביקשה הגנה ומסרה כי היא חוששת שבעלה יבוא לחפש אותה. לפיכך, אף שהעדויות שנשמעו נסמכות על דברים שמסרה המתלוננת (לשוטרים, לעו"ס, לביתה), הרי שאלו תומכות במצבה הנפשי ובאותנטיות החשש שלה מן הנאשם, בזמן אמת. כמו כן, עדותה של הבת תומכת בטענות המתלוננת בדבר יחסים מתוחים בתקופה שקדמה להגשת התלונה, בהקצנה ביחסם של בני הזוג, וכן בכך שהאם הייתה מספרת לה בזמן אמת על התנהגותו בבית. הבת סיפרה, שזכור לה שהאם סיפרה לה על מקרה של דחיפה.

56. ב"כ הנאשם טענה ארוכות ביחס לגרסתה של המתלוננת אודות אירוע התקיפה ואשר נטען לגביה, כי היא גרסה מתפתחת ובלתי אמינה, שכן בתחילה אמרה לעו"ס ולשוטרים כי הנאשם נתן לה מכה בכתף, לאחר מכן במשטרה אמרה שהנאשם הפיל אותה וכתוצאה מכך היא קיבלה מכה ביד שמאל בעדותה בבית המשפט סיפרה, כי הנאשם הפיל אותה מהמיטה והיא קיבלה מכה מהארון. לאחר ששמעתי את כלל העדויות, אני מקבלת את גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה בבית המשפט. בנסיבות התיק והמקרה, אני רואה בכך גרסה מתפתחת, על אף שבעדותה מסרה המתלוננת פרטים שלא נמסרו בהודעתה ובפני השוטרים. התרשמותי מן המתלוננת היא, כי לא ביקשה להכביר ול"נפח" את פרטי התנהגותו של הנאשם באירוע, המתלוננת לא ביקשה להשחיר את פניו של הנאשם. יוזכר, כי בשלב שמיעת העדויות, הצדדים כבר נפרדו ולא הוכח כל אינטרס-כלכלי, או אחר - שיש חשש כי יוביל להטיית העדות לחומרת הנאשם. עוד התרשמתי, כי המתלוננת מתקשה

במסירת הפרטים אודות האירועים, בין בשל קשיי שפה ובין בשל סערת הרגשות שהדברים מעוררים בה. המתלוננת סיפרה על אירוע בודד שבו הנאשם נקט כלפיה באליומות וכתוצאה מכך, חוותה כאבים בידה השמאלית. אני ערה לכך שהפרטים שנמסרו בבית המשפט (דחיפה מהמיטה ומכה מהארון) נמסרו רק בעדותה, אך לאור התרשמותי כאמור, אני סבורה כי יש בכך לגרוע ממשקל עדותה

57. באשר לגרסת הנאשם, אמנם הנאשם לאורך כל הדרך אישר כי איום על המתלוננת והכחיש כי היה אלים פיזית נגדה, אך גם ביחס לאירוע האיומים אני מוצאת כי בחקירתו במשטרה, הנאשם ביקש לצמצם ולמזער את הדברים שאמר, בתחילה ורק לאחר שנשאל מפורשות על המלל המאיים, אישר אותו. עוד התרשמתי, כי הנאשם ביקש לצמצם גם בכל הנוגע לאווירה ששררה בבית בינו לבין המתלוננת לאורך החודשים שקדמו לאירוע האיומים, כך טען שהיו "ויכוחים", ושהמתלוננת סגרה את התיק ברבנות ביוזמתה ולא לבקשתו. אך, במהלך העדות התברר כי היחסים בין השניים הגיעו למקום קשה, כי המתלוננת ביקשה לסיים את הנישואים, אך סגרה את התיק מתוך לחץ שהופעל על ידו.

58. מכל האמור לעיל, בשים לב למכלול הראיות שאני רואה בהן כתומכות בגרסת המתלוננת, ולאחר שמצאתי שאין בגרסת הנאשם בכדי ליתן תמונת מצב נכונה של מצב היחסים ביניהם ערב הגשת התלונה, אני מוצאת לאמץ את גרסתה של המתלוננת, כפי שהושמעה בבית המשפט ולפיה כחצי שנה קודם לאירוע האיומים, דחף אותה הנאשם מהמיטה וכתוצאה מכך היא קיבלה מכה מהארון והנאשם אמר לה באותה ההזדמנות "הלוואי ותמותי".

59. עובדות אלו, העולות מגרסתה של המתלוננת, שונות במידת מה, מן המיוחס לנאשם בפרט האישום השני, שכן בו נכתב שבמועד שבין ינואר - פברואר שנת 2019, נכנס הנאשם אל חדרה של המתלוננת, הפיל אותה לרצפה ואמר לה "הלוואי ותמותי". כלומר, יש פער בין הגרסה אותה קיבלתי לבין כתב האישום, הן במובן מועד ביצוע העבירה, והן לאור העובדה שכתב האישום לא נכתב שהנאשם הפיל את המתלוננת מהמיטה, ושהמתלוננת קיבלה מכה מהארון.

60. אומנם, העובדות עליהן מבסס אני את הרשעת הנאשם בעבירת התקיפה לא נטענו במלואן בכתב האישום, אך כפי שקבעתי לעיל העובדות הנ"ל, הוכחו במהלך בירור אשמתו של הנאשם בבית המשפט, ובית המשפט מוסמך, לפי הדין, להרשיעו על סמך עובדות אלו, שהתגלו במשפט ולא נטענו בכתב האישום. סמכות זו של בית המשפט מוסדרת בהוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ד - 1984, והיא מותנית בכך שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

61. בעניינו של הנאשם שבפניי, הזדמנות סבירה כזו ניתנה לו. שהרי, בית המשפט לא הרשיעו, על סמך העובדות הנ"ל שלא נטענו בכתב האישום, בעבירה אחרת, השונה מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, אלא באותה עבירה שיוחסה לו. כמו כן, אני רואה כיצד העובדות הנ"ל - לו היו נטענות כלפיו במסגרת כתב האישום - היו משנות את קו ההגנה שהציג, הרי בסופו של דבר פרשת ההגנה כללה אך ורק את עדותו של הנאשם, אשר מכחיש מכל וכל תקיפה פיזית כלשהי של המתלוננת, ומכאן מה נפקא מינא, אם נטען כלפיו ש"רק" הפיל את

המתלוננת לרצפה, או שדחף אותה מהמיטה והיא קיבלה מכה מהארון כתוצאה מכך.

62. אציין כי, ההלכה מורה שאין הכרח, לשם הפעלת הסמכות שבהוראת סעיף 184 הנ"ל, כי בית המשפט יזהיר את הנאשם, במהלכו משפטו, כי מוסמך הוא להרשיעו בעובדות שלא נטענו בכתב האישום או בעבירה אחרת מזו שיוחסה, לפי עובדות שיוכחו, אלא שיש לבחון האם בפועל, במהלך השלבים השונים של המשפט, ניתנה לנאשם ההזדמנות הסבירה להתגונן כנגד כך, אף מבלי שבית המשפט הזהירו קודם לכן, אודות זאת. במקרה בו מדובר בעבירה זהה לזו שיוחסה בכתב האישום, אך בשינוי בפרטי העובדות בין אלו שהוכחו לבין אלו שיוחסו בכתב האישום, או מקרה בו קו ההגנה של הנאשם, כנגד העובדות נשוא כתב האישום, כולל בחובו גם את קו ההגנה שנקט הוא כנגד העובדות שהתגלו במהלך המשפט ולא נטענו בכתב האישום, ושעה שניתנה לנאשם מלוא ההזדמנות להציג את ראיותיו כנגד העובדות שהתגלו והוכחו ושלא נטענו בכתב האישום, יש לראות באלה כמתן הזדמנות סבירה להתגונן כנגד העובדות שלא נטענו בכתב האישום (ר' לעניין זה את דבריו של המלומד י' קדמי, בספרו "על סדר הדין בפלילים", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג - 2009, עמ' 1503 - 1520).

63. בנסיבות הנ"ל יש לקבוע כי לנאשם ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן כנגד העובדות שהוכחו במסגרת דיון ההוכחות.

ה. מחדלי חקירה

64. ב"כ הנאשם טענה לקיומם של מחדלי חקירה, אשר יש בעטיים יש להורות על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו בפרט האישום השני. נבחן להלן נטענה זו.

עדותה של הגב' ליאן מלכא:

65. במסגרת חקירתה הראשית, העידה הגב' מלכא כי הינה חוקרת אלמ"ב במשטרה יבנה וכי היא זו אשר גבתה הודעה מהמתלוננת ומהבת א'. הגב' מלכא העידה בין השאר אודות מצבה הנפשי והרגשי בו הייתה מצויה המתלוננת עת גביית ההודעה.

66. בחקירתה הנגדית, העידה הגב' מלכא כי איננה זוכרת מפורשות האם שוחחה עם המתלוננת קודם לגביית ההודעה. כן מסרה כי להתרשמותה, המתלוננת נראתה מפוחדת. עוד הופנתה הגב' מלכא להודעת המתלוננת, ש' 26, שם סיפרה לה על אירוע קודם (האירוע התקיפה). בעניין זה השיבה כי עיון בדו"ח מלמד כי לא שאלה את המתלוננת לגרסתה, הכיצד הפיל אותה הנאשם, וכי איננה יודעת האם הנפילה מקורה בדחיפת המתלוננת, או בעיטה. כן אישרה הגב' מלכא, כי שאלה זו הייתה צריכה הייתה להישאל על ידה (עמ' 28, ש' 17). הגב' מלכא העידה, כי איננה זוכרת האם חשבה לעשות עימות במקרה זה..

עדותו של מר יותם מזור:

67. במסגרת חקירתו הראשית, העיד מר מזור כי שימש במועד הרלוונטי לכתב האישום, כחוקר תורן בתחנת יבנה, וכי הוא אשר ערך וגבה את הודעת החשוד (ת/2). כן העיד כי רשם כל הדברים שנאמרו לו ע"י הנאשם.

68. במסגרת חקירתו הנגדית, הופנה העד לש' 46 להודעת נאשם, והתבקש לאשר כי הנאשם הכחיש המיוחס לו בכל הקשור לאירוע התקיפה. העד אישור כאמור. עוד הופנה העד לש' 57 ונשאל האם מדובר באירוע תקיפה נוסף? על כך השיב כי המידע נשאב מעדות המתלוננת אשר סיפרה על אירוע תקיפה שארע חצי שנה קודם למתן העדות. לטענתו, כנראה המדובר בטעות סופר עת נרשם 3 חודשים ולא 6 חודשים וכי המדובר באותו אירוע לו טוענת המתלוננת. בעניין זה הטיחה ב"כ הנאשם בעד, כי יכול והנאשם לא הבין על מה הוא נשאל בחקירה, זאת בשים לב לעובדה כי בש' 55 הטיח בנאשם טענת המתלוננת לאירוע נוסף בו "הרים עליה נעל". בעניין זה העיד כי ייתכן והייתה לו אינדיקציה למקרה לאירוע שבו הטיח הנאשם במתלוננת חפצים, וטען כי לא התכוון להטעות הנאשם.

69. בהמשך לאמור, נשאל העד מדוע לא ערך עימות והשיב כי שימש בתיק זה, חוקר תורן, לפיכך ביצע רק הפעולה הספציפית, גביית הודעה מהנאשם. עוד, נשאל העד האם נוכח כפירת הנאשם בחקירתו, לא עלה בדעתו לזמן את המתלוננת לגביית עדות נוספת. על כך השיב כי הכחשתו של הנאשם אינה מחייבת ביצוע פעולת חקירה זו.

70. בשים לב לדברים האמורים, אני מוצאת טעם לפגם בכך שהמתלוננת לא נשאלה בחקירתה שאלות יותר קונקרטיות, ביחס לאירוע התקיפה. בנוסף, לא מן הנמנע שבאירוע מסוג זה, של גרסה כנגד גרסה, פעולת חקירה של עימות יכולה הייתה לסייע בבירור האמת. יתכן ואלו עולים כדי מחדלי חקירה.

71. יחד עם זאת, מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15), פסקה 9):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין."

72. לנוכח הראיות שפורטו לעיל כנגד הנאשם, לא שוכנעתי, כי מחדלי החקירה במקרה דנן, הם כאלו שפגעו באופן ממשי בהגנת הנאשם וכי ככאלו יש בהם כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

ו. סוף דבר:

73. לאור כלל הנימוקים שפורטו לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "החוק") וכן עבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

ניתנה היום, א' אב, תש"פ, 22 יולי 2020, במעמד הצדדים.

אושרית הובר היימן, שופטת